

„Canticum novum”

Jelen számunkban az olvasó a kortárs egyházzenevel foglalkozó cikket talál, s e témához a továbbiakban is vissza-vissza kívánunk térni. Elsősorban azért, mert az egyházzenei kultúra magába foglalja az új alkotásokat, a zeneszerzést is. Másrészt azért, mert bizonyára minden kornak joga és szép feladata az elődök szellemében tovább gyarapítani az egyházi zene kincsestárát. Harmadrészt beszélnünk kell róla azért is, mert sok megalapozatlan, tudatlanságból származó, sőt sokszor naív és primitív téveszme hallható arról, mit is kellene hogy jelentsen: „modern” egyházzene.

És hallható arról is, hogy századunk selejtjét a Biblia jelszava alatt kell a templomba bevinni: „Cantate Domino canticum novum – Énekeljete az Úrnak új éneket.”

Nos, ismernünk kell a modern egyházművészetet, eredményeit, problémáit, normáit, nehézségeit egyaránt, hogy efféle kérdésben felelősségteljesen megszólaljunk.

De ismernünk kell az idézett zsoltárcitátum értelmét is, hogy tanúságát ne keverjük rossz érveként egy ilyen vitába. E lapszámunk egy másik cikke meggyőzően fogja bemutatni, miképpen értették e mondatot az első századok atyái, a keresztény tudat hiteles képviselői. Új éneket akkor éneklünk, ha belsőleg megújult ember lelkületével énekeljük az éneket – akár a régit, akár az újat. Új éneket akkor énekelünk, ha énekünk túllép a puszta rutinon, s mindig új, mindig élő számunkra az, amiről éneklünk. Az új ének az új ember éneke, azé, aki eljutott a szeretet Szövetségéig.

S mikor gondolkozunk el ezen, ha nem éppen a megújulás ünnepi napjaiban: a Peszach, a Pascha, a Húsvét szent idejében?